

Terezijanske
obljetnice
2023-2025

**Čitanje spisa sv. Terezije od Djeteta Isusa
Terezijanske obljetnice 2023. – 2025.
2023. : Rukopis A**

Svešćić 5:
Očeva bolest i Terezijino oblačenje
(Ms A, 71r-73v)

**Čitanje spisa sv. Terezije od Djeteta Isusa
Terezijanske obljetnice 2023. – 2025.
2023. : Rukopis A**

Sveščić 5:
Očeva bolest i Terezijino oblačenje
(Ms A, 71r-73v)

Prijedlog za sastanak zajednice:

1. Čitanje teksta.
2. Jedan od sudionika izlaže tekst uz pomoć kartice.
3. Zajednički razgovor o tekstu.

Bilo bi dobro najprije osobno pročitati i promeditirati Terezijin tekst prije sastanka zajednice.

Rukopis A, 71r-73v

Mali cvijetak, presađen na goru Karmel, imao se rascvasti u sjeni Križa. Suze i krv Isusova postadoše njegovom rosom, a njegovim suncem posta Božansko Lice pod koprenom suza... Do tada nisam bila prodrila do dubine blaga što se krije u Svetom Licu; upoznala sam ga preko vas, ljubljena moja Majko. Kao što ste nekoć prvi od nas svih pošli u Karmel, tako ste isto prvi prodrli u tajne ljubavi što se kriju u Licu našega Zaručnika. Tada ste me pozvali i ja sam shvatila... Shvatila sam što je prava slava. Onaj čije kraljevstvo nije od ovoga svijeta (usp. Iv 18, 36) pokazao mi je da se prava mudrost sastoji u tome da „hoćeš biti nepoznata i smatrana ništicom” (*Nasljeduj Krista I, 2, 3*) i u tome da „traži radost u preziranju same sebe”... (*Nasljeduj Krista III, 49, 7*) Ah, željela sam da poput Isusova lica i „moje bude uistinu skriveno, da me nitko na zemlji ne pozna”... (Iz 53, 3) Žeđala sam za tim da trpim i da budem zaboravljena...

Kako je pun milosrđa put kojim me je dragi Bog uvijek vodio. Nikada nije dao da poželim nešto a da mi to nije ispunio; tako mi se njegova gorka čaša pokazala puna slasti...

Poslije krasnih blagdana mjeseca svibnja, poslije polaganja zavjeta i oblačenja naše ljubljene Marije, najstarije sestre, kojoj je najmlađa imala sreću da stavi vijenac na glavu na dan njezina vjenčanja, trebalo je da nas pohodi kušnja... Prethodne godine u mjesecu svibnju (1. svibnja 1887) imao je tata napadaj paralize u nogama. Tada smo se vrlo uznemirile, ali jaki temperament moga dragoga kralja brzo je to nadvladao, i naša su strahovanja iščezla. Međutim smo više nego jedanput za vrijeme puta u Rim primijetili da se lako umara, da nije više tako veseo kao obično... Osobito sam opazila njegov veliki napredak u savršenosti; po primjeru sv. Franje Saleškog uspio je postati gospodar svoje prirodene naglosti do te mjere da se činilo da ima

najblažu ćud na svijetu... Zemaljske stvari kao da su ga jedva dirale; lako je svladavao suprotnosti ovoga života; napokon, dragi ga je Bog preplavljivao utjehama; za vrijeme svakidašnjih pohoda Presvetom Sakramentu njegove bi se oči često punile suzama, a njegovo lice odisalo nebeskim blaženstvom... Kad je Leonija izašla iz Zavoda od Pohođenja, on se nije žalostio, nije ni malo prigovarao dragom Bogu što nije uslišio njegove molitve koje mu je upravo da izmoli zvanje svoje drage kćerke; dapače, s nekom je radošću pošao po nju...

Evo, s kakvom je vjerom tata primio rastanak sa svojom malom kraljicom: javio ga je svojim prijateljima u Alenconu ovim riječima: „Predragi prijatelji, jučer je Terezija, moja mala kraljica, ušla u Karmel!... Samo Bog može tražiti tako veliku žrtvu... Nemojte me žaliti, jer je moje srce preplavljeno radošću.”

Bilo je vrijeme da tako vjeran sluga primi nagradu za svoja djela, bilo je pravo da njegova plaća bude nalik na plaću koju je Bog dao Nebeskom Kralju, svome Sinu jedincu... Tata je upravo prikazao Bogu jedan oltar, a sam je bio žrtva, izabrana da bude žrtvovana s Janjetom bez ljage.

Vi znate, ljubljena moja Majko, naše gorčine mjeseca lipnja, a osobito 24. lipnja 1888. godine. Te su se uspomene tako duboko usjekle u naša srca da ih nije potrebno zapisivati... O draga Majko, koliko smo trpjeli!...A to je tek bio samo početak naše kušnje... U međuvremenu je stiglo vrijeme moga redovničkog oblačenja. Bila sam primljena od kapitula, ali kako se moglo misliti na priređivanje svečanosti? Govorilo se o tome da mi se dade redovničko odijelo bez vanjske svečanosti, kad li bude odlučeno da se čeka. Protiv svake nade naš se ljubljani otac oporavio od drugog napadaja, i monsinjor je odredio svečanost za 10. siječnja. Čekanje je bilo dugo, ali također, kakva li lijepa blagdana!... Ništa nije nedostajalo, ništa, dapače ni snijega... Ne znam jesam li vam već govorila o svojoj ljubavi prema snijegu?...

Još dok sam bila sasvim mala, njegova me je bjelina očaravala; jedan od najvećih užitaka bila mi je šetnja pod snježnim pahuljicama. Odakle mi je dolazila ta sklonost prema snijegu?... Možda odatle što sam bila mali zimski cvijetak, te je prvi ukras kojim su moje djetinje oči vidjele poljepšanu prirodu morao biti njezin bijeli ogrtač... Napokon, uvijek sam željela da na dan moga redovničkog oblačenja priroda bude kao i ja ukrašena bjelinom. Uoči toga lijepoga dana žalosno sam gledala sivo nebo s kojega se od vremena do vremena otkidala sitna kiša, a temperatura je bila blaga da se više nisam nadala snijegu. Slijedeće jutro nije se nebo bilo izmijenilo. Međutim, blagdan je bio divan, a najljepši, najdivniji cvijet bio je moj ljubljani kralj; nikada nije bio ljepši, dostojanstveniji... Svi su mu se divili. Taj je dan bio njegov trijumf, njegov posljednji blagdan ovdje dolje. Dao je svu svoju djecu dragome Bogu, jer kad mu je Celina povjerila svoje zvanje, plakao je od radosti i pošao s njom u crkvu da zahvali Onome koji "mu je iskazao čast uzimajući svu njegovu djecu".

Na kraju svečanosti monsinjor zapjeva *Te Deum*. Jedan ga je svećenik pokušao upozoriti da se taj hvalospjev pjeva samo kod polaganja zavjeta, ali zanos je bio dan te se himna zahvalnica otpjevala do kraja. Nije li trebalo da svečanost bude potpuna, jer su se u njoj sjedinjivale sve druge?... Pošto sam posljednji put zagrlila svoga ljubljenoga kralja, vratila sam se u klauzuru. Prvo što sam opazila pod trijemom bio je „moj mali ružičasti Isus“, koji mi se smiješio usred cvijeća i svijeća, a zatim je odmah moj pogled pao na snježne pahuljice... Dvorište je bilo bijelo kao ja. Kolike li nježnosti Isusove! Ispunjujući želje svoje male zaručnice, darovao joj je snijega... Snijega! Ima li kojega smrtnika, ma koliko bio moćan, koji bi mogao učiniti da s neba padne snijeg da razveseli svoju ljubljenu zaručnicu?... Možda su se osobe od svijeta tako pitale, a sigurno je da im se snijeg kod moga oblačenja učinio kao malo čudo i da se cijeli grad tome začudio. Zaključilo se

da imam čudan ukus kad volim snijeg... To bolje! To je još više istaklo neshvatljivu pažnju Zaručnika djevica... Onoga koji miluje ljiljane bijele kao snijeg!... Biskup je poslije svečanosti ušao u klaufuru. Pokazao je prema meni pravu očinsku dobrotu. Uvjerena sam da je bio ponosan što sam uspjela. Pred svima je govorio da sam „njegova kćerkica”. Kad god bi se poslije te lijepe svečanosti vratio, preuzvišeni je uvijek bio vrlo dobar prema meni. Sjećam se osobito njegova posjeta prigodom stogodišnjice našega oca sv. Ivana od Križa. Uzeo je moju glavu u svoje ruke, milovao me neobično nježno; nikada prije nisam bila tako počašćena! U isto vrijeme dao mi je dragi Bog te sam mislila na milovanja kojima će me On svakako obasuti pred anđelima i svecima i o kojima mi je već na ovom svijetu davao slabu sliku; tako je bila velika utjeha koju sam osjetila...

Kako sam malo prije rekla, dan 10. siječnja bio je trijumf moga kralja; uspoređujem ga s Isusovim ulaskom u Jeruzalem na Cvjetnu nedjelju. Kao što je bilo kod našega božanskoga Učitelja, tako je i iza tatine slave od jednoga dana došla bolna muka, i ta muka nije bila samo za njega; kao što su boli Isusove probole jednim mačem i srce njegove božanske Majke, isto su tako naša srca osjetila patnje onoga kojega smo najnježnije ljubile na zemlji... Sjećam se da sam u mjesecu lipnju 1888. godine u času naših prvih kušnja, rekla: „Trpim mnogo, ali osjećam da mogu podnositi još veće kušnje.” Tada nisam mislila na kušnje koje su mi bile pripravljene... Nisam znala da će 12. veljače, mjesec dana poslije moga redovničkog oblačenja, naš ljubljani tata piti iz najgorče od svih čaša, iz čaše najtežeg poniženja.

Ah, toga dana nisam rekla da mogu trpjeti još više!... Riječi ne mogu iskazati naših tjeskoba, zato neću ni pokušati da ih opišem. Jednoga ćemo dana u nebu rado pripovijedati o našim slavnim kušnjama, a zar nismo već sada sretni što smo ih podnijele?... Da, tri godine tatina mučeništva čine mi se

najmilijima, najplodnijima u cijelom našem životu; ne bih ih dala za sve ekstaze i sva otkrivenja svetaca. Moje je srce puno zahvalnosti kad mislim na neprocjenjivo blago koje mora izazivati svetu zavist u anđelima nebeskoga dvora.

Moja želja za patnjama bila je ispunjena, ali moja težnja za njima se smanjivala. Tako je moja duša doskora dijelila patnje moga srca. Duhovna suhoća bijaše kruh moj svagdanji, i premda sam bila lišena sve utjehe, ipak sam bila najsretnije stvorenje na svijetu, jer su sve moje želje bile zadovoljene...

O ljubljena moja Majko! Kako je bila slatka naša velika kušnja, jer su se iz svih naših srdaca dizali samo uzdisaju ljubavi i zahvalnosti... Nismo više hodale po stazama savršenosti, mi smo letjele, svih pet nas. Dvije su sirote male prognanice u Caenu bile doduše još u svijetu, ali više nisu pripadale svijetu... Ah, kakva je čudesa stvorila kušnja u duši moje ljubljene Celine!... Sva pisma koja je pisala u to vrijeme odisala su odricanjem i ljubavlju... A tko bi mogao opisati razgovore koje smo zajedno vodile?... Ah, karmelske rešetke nisu nas nipošto razdvajale, nego su još jače spajale naše duše: imale smo iste misli, iste želje, istu ljubav prema Isusu i prema dušama... Kad su se Celina i Terezija razgovarale, nikad se nijedna riječ o zemaljskim stvarima nije primiješala u njihove razgovore, koji su već svi bili u nebu. Kao nekoć na vidikovcu, one su sanjale o stvarima vječnosti, a da bi doskora uživale tu beskrajnu sreću, birale su ovdje dolje samo „patnju i prezir“.

Uvod u tekst:

„Dubina blaga skrivenih u Svetom licu“ (Ms A, 71r): Pobožnost prema Svetom Licu razvila se u 19. stoljeću nakon objava koje je naš Gospodin dao sestri Mariji od sv. Petra, iz Karmela iz Toursa. Od početka svog redovničkog života Tereziju je u tu pobožnost uvela sestra Agneza od Isusa, a zatim ju je produbila na vrlo osoban način, uz pomoć tekstova proroka Izaije, osobito u razdoblju očeve bolesti. Dana 10. siječnja 1889., na dan kada je obukla habit, potpisala se prvi put: „Sestra Terezija od Djeteta Isusa od Svetog Lica“. Ona je prva, u Karmelu iz Lisieuxa, odabrala ovo ime.

Treba podsjetiti da je njezin otac, Ljudevit Martin, bio suočen s teškom bolešću. Zapravo, u proljeće 1887. Ljudevitovo zdravlje bilježi prvi ozbiljan alarm: napadaj paralize jedne noge. Godinu dana kasnije pojavljuju se uznemirujući simptomi: gubitak pamćenja, smetnje, zaboravnost. On, uvijek besprijeorno odjeven, ponekad izgleda nemarno. U lipnju 1888. napušta kuću bez upozorenja i nestaje na nekoliko dana: pronađen je u Le Havreu četiri dana kasnije. Problemi s cirkulacijom uzrokuju vrisku, suze i lutanje isprekidano s razdobljima remisije, u kojima gospodin Martin kuje planove za budućnost. Danas se liječnici slažu da je Ljudevit Martin patio od cerebralne arterioskleroze s krizama uremije. Preminuo je 29. srpnja 1894. godine.

„Tata je upravo prikazao Bogu jedan oltar“ (Ms A, 71v): Gospodin Martin je sam platio glavni oltar katedrale Svetog Petra u Lisieuxu, zahtijevajući tajnost svoje geste.

„Da mi se dade redovničko odijelo bez vanjske svečanosti“ (Ms A, 71v): na dan oblačenja redovito bi postulantica izašla iz klauzure u vjenčanici, da bi svečanosti prisustvovala izvana zajedno sa svojom obitelji.

„Moj mali ružičasti Isus“ (Ms A, 72v): to je kip Djeteta Isusa obojan ružičastom bojom, za koji je Terezija bila zadužena da ga ukrašava do svoje smrti.

„Bolna muka“ (Ms A, 73r): sličnost kušnje gospodina Martina s mukom Kristovom postupno će postati poistovjećivanje sa Slugom patnikom Izaijinim, što će Terezija otkriti sljedeće godine, tj. 1890.

„Najgorča od svih čaša“ (Ms A, 73r): 12. veljače gospodin Martin je prebačen u starački dom u Caenu, nakon halucinacija koje su poprimile zabrinjavajući oblik za one koji se o njemu brinu.

„Najsretnije stvorenje na svijetu“ (Ms A, 73v): kao što se često događa, Terezija ovdje spaja najkontradiktornije dojmove kako bi izrazila stanje herojske ljubavi koja ispunjava njezino srce.

Za zajednički razgovor:

a. *Što kaže tekst?*

Razumjeti sadržaj i prvotno značenje Terezijina teksta.

b. *Što nam tekst govori danas?*

Razumjeti aktualnost (društvenu, crkvenu, duhovnu itd.) teksta.

c. *Što meni/nama govori tekst?*

Aktualizirajte i primijenite tekst na osobni život i život zajednice.

Svrha ovog postupka je dopustiti Tereziji da razgovara s nama, ispituje nas, ohrabri nas i da bi nam prosvjetlila i potvrdila naš osobni i zajednički put. Predložena pitanja su stoga samo poticaji za osobno razmišljanje i razgovor u zajednici.

Pitanja:

1. Sveto Lice: Terezija hrani svoju duhovnost trima dimenzijama koje stavlja u suodnos: *pobožnost* (Svetom Licu), *iskustvo* (očeva bolest) i *Riječ Božju* (Izaijin sluga patnik). Ovaj triptih doista prosvjetljuje. Možemo li na sličan način pomoći sebi i/ili drugima u podnošenju životnih trpljenja?
2. Kada prolazimo kroz osobne i/ili društvene kušnje je li razmatranje Kristove muke uobičajen način podrške? Nudimo li razmatranje Kristove muke ljudima koji prolaze kroz trpljenje? Zašto?
3. Trpljenje je trajno prisutno u Terezijinom životu: emocionalne kušnje (razdvojenosti itd.), tjelesne i duhovne (skrupuli, kušnja vjere itd.). Čeznući za trpljenjem, Terezija ne gubi snagu na uzaludnu borbu protiv trpljenja nego i u njemu traži Isusovu prisutnost, nastoji rasti u povjerenju prema Isusovom djelovanju i općenito koristi i trpljenje kao priliku za sjedinjenje svoje volje i osjećaja s Isusom. Jesmo li spremni svjesno odabrati traženje Božje prisutnosti i u neugodnim događajima naših života, bez obzira na trenutne osjećaje? Kako to navijestiti danas, u svijetu koji traži samo dobre osjećaje ?
4. Za produbljenje teme pročitaj Pismo 108 od 18.7.1890.:
Celina, [...] već tada je duša proroka Izaije uronjena poput naše u SKRIVENU LJEPOTU Isusovu! Ah, Celina, kad čitam ove stvari pitam se što je vrijeme. Vrijeme je samo fatamorgana, san... Već nas Bog vidi u slavi, RADUJE se našem vječnom

blaženstvu! Ah, koliko dobra ova misao čini mojoj duši! Razumijem onda zašto se ne cjenka s nama. On osjeća da ga razumijemo i tretira nas kao svoje prijatelje, kao svoje najdraže nevjeste...

Celina, budući da je Isus "u kaci sam gnječio" (Iz 63,3) vino koje nam nudi da pijemo, mi zauzvrat ne odbijamo nositi odjeću obojenu krvlju! Gnječimo za Isusa novo vino koje gasi njegovu žeđ, koje mu daje ljubav za ljubav. Ah, ne zadržavajmo ni jednu kap vina koje mu možemo ponuditi... Pa, gledajući oko sebe, vidjet će da mu idemo u susret da mu pomognemo (Iz 63,5)! Lice mu je bilo kao zastrto... (usp. Iz 53,3). Celina, to je još i danas: zapravo, tko razumije suze Isusove?

Ljubljena Celina, napravimo mali tabernakul u našim srcima, u koji se Isus može skloniti. Tada će se utješiti i zaboraviti ono što mi ne možemo zaboraviti: nezahvalnost duša koje ga napuštaju u pustom svetohraništu!...

„Otvori mi, sestro moja, nevjesto moja, jer lice mi je puno rose i kosa moja od kapi noći“ (Pj 5,2): to Isus govori našoj duši kada je napušten i ponižen! Celina, zaboravnost, čini mi se da zbog toga najviše pati!... Tata!... Ah, Celina, ne mogu ti reći sve što mislim: predugo bi trajalo, a i kako reći stvari koje misao teško može prevesti, o dubinama koje su u najintimnijim ponorima duše!...

Isus nam je poslao križ odabran na najbolji način koji je mogao izmisliti u svojoj neizmjerljivoj ljubavi. Kako se žaliti kad je on sam smatran od Boga oborenim i poniženim čovjekom? (Iz 53,4). Božanski šarm očarava moju dušu i čudesno je tješi, u svakom trenutku dana. Ah, Isusove suze, kakvi su to osmijesi!

TEREZIJANSKE OBLJETNICE
2023.-2025.